

[Arne Bjerregaard]

skal være sådan, at man nok en gang ville følge politiske, ideologiske målsætninger i stedet for at få et retfærdigt system, som vil ligestille folk, uanset hvordan de familiemæssigt vil indrette sig, ja, så kan vi ikke være med. Så udelades næsten al diskussion.

Vi må sige, at en sådan diskriminerende skattelovgivning hverken kan eller vil vi medvirke til. Skulle vi medvirke til en begrænsning af proportionalstrækket, så må vi have afklaring om tillægsskattens størrelse, vi må have afklaring af formueskatten i form af tillægsskatten, og vi må have proportionalstrækket så højt op, at i alt fald langt de fleste familier vil være inden for proportionalstrækket. Vi må jo regne med, at med det, der er lagt op til her, bliver selve indkomsten, som skatten skal beregnes af, jo større, fordi de største fradrag tages ud.

Endelig må vi sige, at vi så helst, at man indbyggede en klar progression i skattelovgivningen, som jeg har sagt, ved at lægge progressionen i bunden og så gennemføre et fuldstændigt proportionalstræk. Derved kunne man få en rimelig progression, derved ville man kunne få et stringent system, og man ville kunne få en skattelovgivning, som alle kunne finde ud af.

Min taletid er udløbet. Renteskatten og de skattefrie fonde bliver jeg derfor nødt til at sige noget om i næste omgang. Må jeg bare sige, at jeg føler, at man herindefra taler alt for unanceret såvel fra højre som fra venstre side om dette alvorlige problem. I dag har vi, så vidt jeg har fået oplyst, en kvart billion ubeskattede kroner i de forskellige fonde. Om føje år vil det være 1 billion kroner. Hvem tror, vi kan køre videre med det?

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg synes, det har været en interessant diskussion, der har udspundet sig indtil nu. Den havde selvfølgelig nok været mere interessant, hvis vi i redegørelsen havde været i stand til at sætte tal på. Jeg erkender, at abstraktionsniveauet bliver vel højt, når vi skal diskutere nogle foreløbige principskitser, som er indeholdt i redegørelsen, og det påtager jeg mig min rigelige del af ansvaret for.

Opindeligt var det jo også tanken, at Thorkil Kristensen-udvalget noget tidligere på foråret skulle afgive sin redegørelse, og at vi derfor havde haft lidt længere tid til at danne os et indtryk af, i hvor høj grad og i

hvilken form de tanker, der var fra udvalgets side, kunne danne grundlag for et udspil fra regeringen. Jeg vil i hvert fald give de ordførere ret, der har sagt, at der er meget, der trænger til en afklaring, helt og fuldt. Man kan sige, at redegørelsen er udtryk for, at regeringen siger til folketinget: nu vil vi forsøge med udgangspunkt i Thorkil Kristensen-udvalgets rapport at præsentere en skattereformskitse til efteråret, men det kan da være, at adskillige detaljer skal omprøves undervejs i det arbejde med at konkretisere det, som skal pågå i sommerens løb.

Der er bare én ting, som jeg gerne vil have slået fast med det samme. Det er blevet sagt antydningvis i debatten her og klarere i den offentlige debat udenfor, at jeg skulle have gjort vold på Thorkil Kristensen-udvalgets konklusioner i den redegørelse, der er lagt frem her. Jeg skulle have misbrugt – sådan tror jeg hr. Arne Melchior blev citeret for at have sagt det – hvad udvalget har lagt op til. Jeg skal kun henvise til, hvad udvalgets formand forleden dag forelagt disse udtalelser selv sagde, nemlig at han så sådan på det, at regeringen med denne redegørelse meget langt havde lagt sig efter udvalgets rekommandationer, og at udvalget ikke havde afvist den renteskatteordning, som skatteministeren lejlighedsvis havde gjort sig til talsmand for, men havde videreudviklet den til at være en generel proportional kapitalafkastbeskatning. Det samme blev i øvrigt sagt af udvalgets formand ved den pressekonference, der var ved offentliggørelsen. Jeg går ud fra – jeg synes, det er en rimelig antagelse – at udvalgets formand er bedre til at fortolke udvalgets mening end hr. Arne Melchior, som i øvrigt sikkert har andre kvaliteter.

Når jeg vender mig til det, der er sagt i debatten her, må jeg konstatere, at faktisk alle på nær hr. Glistrup vel i en eller anden form sagde, at vi skulle have forlænget proportionalbeskatningen. En langt større del af befolkningen skulle ind under en proportionalbeskatning. Der kunne være forskellige måder at gøre det på, og der er selvfølgelig i partiernes markeringer her bestemt også en forskel på, hvor langt man vil gå i den retning. Det har jeg noteret mig. Men jeg opfattede det faktisk sådan, at det alene var hr. Glistrup, der udelukkende ville satse på at forhøje den skattefrie bundgrænse og slet ikke